

Ez a tanúságtétel könyve, egy különleges tudatállapotban íródott.

2018 júniusában történt. Nem tudom, miért, ám reménykedtem. Ösztönszerűen. Feleségemben, félelmeimben, a két sámánban (így nevezték magukat), akik a bensőnkbe történő utazásunkat vezették. A fiatalabbik Quilben és az idősebbik Gayban, az egykori perui üzletemberben, aki súlyos betegségét és depresszióját úgy élte túl, hogy az Amazonasz őserdeiben élt 10 évet. Én 45 éves voltam ekkor. Az élet szépségéből már bőven volt részem. Életem utóbbi éveiben egy belső krízissel kellett szembesülnöm, frusztrációkkal és szeretett embertársaim halálával.

Aleš Šteger 89

TANÚSÁGTÉTEL

(részletek)

Reménykedtem.
Készen álltam.
De mire?

Amiről írok, az olyan pofonegyszerű,
Csupasz tényeken alapszik.
Talán ezért sem érzem az írást
Kimerítőnek vagy rémisztőnek.
Minden szóval szépen haladok.
Úgy is mondhatnám, hogy az írásban
Szinte részt se veszek.
Látom, amint ír a karom, a levegőt,
A ki- be lélegzést, de tudatom
Nyugodt, mert az enyém is meg nem is,
Úgy, ahogy az iskolai tollbamondás is
A tanuló műve, meg nem is.
Nem hallom a tanárt. Semmiféle
Isteni, külső hangot nem hallok.
A pokol és a menny bennem lakoznak.
Istenem a tudatosság folyamatában van, nyugodt mozgásában.
Ahol minden világos, minden
folyamatos, semmit se lehet rosszul lejegyezni.
Békés nyugalommal lépdelnek a szavak
A szakadékon át. S a szakadék mégsem szakadék.

Ez egy láthatatlan, bennem lévő hegy.
 Körvonala lassan láthatóvá válik
 A szólenyomatok miatt.
 Az enyém és az idegeneké.
 Az enyém és a tied.
 A tanuló félreteszi filctollát,
 Kitérja a tanterem ablakát,
 Madárrá válik,
 S a havas táj fele röppen a messzeségbe.
 A bércek felé, amelyekről éppen most verselt.

Ha valaki neked szegezi a kérdést: *Hogy vagy?*
 Ne ezt feleld: *Jól vagyok.*
 Hanem: *A keresés folyamatában.*
 Tűnjenek el a mihaszna szavak.
Hogy vagy?
Fényesen, akár a kristálytisza ég. Ragyogok.

Az éjszaka kellős közepén valaki felettünk,
 Valaki egy szállodaszobában biliárdozik.
 Az elmémbe
 Golyók gördülnek,
 Fejeinkben összeütköznek,
 Majd felsorakoznak
 Minden fejben máshogy
 Virradatra véget ér a játék.
 Egymás után sorra tűnnek el a golyók.
 Eltűnnek, de léteznek.
 Fényben tárolódnak,
 Új játékosokra várnak,
 hogy fényt fakasszanak az eljövendő sötétségbe.
 Legyen ez egy végtelen játék:
 Soha véget nem érő befejezéssel.

Fujj rá a pitypangra.
Lágnyelvek szálljanak szertesét az égen,
Írányt vált a forrás, felfele folyik a vízár,
Szakadjon át a sok felhőgyomor súlyos daganata,
A béke fehér ejtőernyősei földet érnek.
Ez egy totális háború.
Ez a totális szerelem totális háborúja.
Ne abba kapaszkodj, ami épphogy csak voltál.
A helyzet sohasem ismétlődő.
Szállj, szállj, szállj le.
Fujj rá a pitypangra.
Szállj, szállj, szállj le.
Akár rám is fújhatsz.

Mielőtt elaludnék,
Még megkérdezed,
Mi a szeretet?

Rejtelem,
Szerelmem, de szerencsére
Még a kérdésről se tudok.

Az éj kellős közepén
Csak az esőt
Hallom, ahogy szöszmötöl.

És jól tudom, mindent
Teljesen elmos
E kivételes percben.

Mindvégig úgy vélekedtem, hogy
A mélységekbe kell hatoljon a gondolat.

Fúrófejként átfúrni az ismeretlent.
Vagy mint a makacs ember a földet.

Évtizedeken át próbálkoztam s furkáltam,
De csak a semmit hajkurásztam.

92

Frusztrációm nőttön-nőtt.
Fúróm a semmibe beletört.

Mindvégig téves képzeteket kergettem.
Az értelem csakis a hibájából tanulhat.

Nem furkálom már felhők sötét hasát.
Egyszerűen csak könnyeimmel áztatom hotel szobám.

Nem gondolkodom már az égről.
Éggé válok.

Magamból egyre kevesebbre
Lenne szükségem,
Semmi többre.

Ezért a teljesen
Egyszerű leckéért
Tényleg 45 évnyi
Tanulás kellett?

A neandervölgyinél vagy a
Homo erectusnál sokkal inkább
– lényegünket tekintve –
Az egynapos muslicákhoz
Vagy az évelő növényekhez
Vagyunk inkább hasonlatosak,
Akik szárba szöknek,
Megtermékenyülnek,
Majd termőfölddé válnak.

A 310. sz. hotelszoba falán egy akvarell lóg.
 Rajta a pompás barokk Esterházy palota,
 Koraőrszi fasor határolja.
 Előtte egy szökőkútban meztelen nimfa szobra,
 Egyenest a fejéből fakad a forrás.
 Mennyi vesződség, mennyi baj és végzet,
 Hogy végül ez a palota felépült.
 Évszázadokkal később pedig egy festőt ihletre késztet.
 Mindez most bennem lüktet, az ecsetvonások,
 Az elkent színek, az Esterházyak története s a nimfa,
 Jóllehet nem is lelhető modell ahhoz személyhez,
 Aki voltam, ahhoz a személyhez, aki leszek.
 Az akvarellen hallom a permetező vizet.
 Önmagamban örök vizek árját látom.

Amikor az almába haraptam,
 Az alma visszaharapott.
 Egymást ettük,
 Míg kölcsönösen el nem tűntünk.

Lukács Zsolt fordításai

